

Emléksorok

(Részlet)

Eltévedtem Budapesten. Olykor ez is megesik. Olvasok a villamosban, az kifelé röpít a kültelekre, s mire könyvemből fölpillantok, olyan házsorok között zakatolunk, melyek idegenebbek, mint egy külföldi utca. Tegnap a földalattiból szálltam ki, estefelé az Oktogon téren. Egyszerre nem tudtam tájékozódni, egyszerre nem tudtam, merre van le és föl, jobb és bal. Az Andrássy út meg a körutak, furcsán – megfordítva – futottak. Öntudatosan nem akartam fölocsúdni ebből a kellemes zsibbadtságból, ide-oda járkáltam. Soha olyan szépnek nem éreztem még a várost, melyben lakom. Friss szemmel szemléltem. Hasonló élményben van annak is része, aki délután mély álmából ébred, vagy váratlanul egy tükörben látja meg idegenszerű, eddig nem is sejtett, valódi arcát. Ilyenkor a meztelen földön vagyunk. Aki eltéved itten, az megérkezik valahová.

(*Pesti Hírlap*, 1928. december 25. – *É*, 61–62. old.)